

Sygn. akt II Ka 368/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2021 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art. 190a§ 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 4 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 979/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 wyroku eliminuje słowa „działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, zaś z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania eliminuje art. 12 § 1 kk,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 368/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji****Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. II K 979/18****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie treści art. 12 § 1 kk i art. 91 § 1 kk, polegająca na błędnej wykładni treści powyżej wskazanych przepisów prawa materialnego oraz treści art. 190a § 1 kk i przyjęciu w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II art. 12 § 1 kk, w sytuacji gdy przestępstwo stalkingu ze swojej istoty stanowi przestępstwo wieloczynowe oraz treści art. 91 § 1 kk, polegającej na przyjęciu, że czyn I i II stanowi ciąg przestępstw, w sytuacji gdy zakres czasowy czynu II obejmuje swoimi ramami okres popełnienia czynu I, a co wyklucza możliwość uznania czynów przypisanych za ciąg przestępstw, zaś prawidłowa wykładnia treści art. 190 § 1 kk skutkować winna ustaleniem, że oskarżony dopuścił się wyłącznie jednego czynu określonego treścią</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	art. 190a § 1 kk przeciwko trzem pokrzywdzonym;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wniesiona przez obrońcę apelacja była jedynie o tyle zasadna i skuteczna, o ile doprowadziła do wydania przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia reformatoryjnego w zakresie opisu czynów przypisanych oskarżonemu, ich właściwej kwalifikacji prawnej oraz podstawy skazania. W zakresie postulującym obniżenie kary jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Zacząć należy od tego, iż mimo tego, że wyrok zaskarżono „w całości”, obrońca nie kwestionował tego, że wymowa dowodów obciążających oskarżonego przemawiała za uznaniem, że M. G. w czasookresach i miejscach wskazanych w zaskarżonym wyroku rzeczywiście uporczywie nękał wszystkie trzy pokrzywdzone: K. S., D. R. i J. J.. Problematiczną kwestią była właściwa kwalifikacja prawna tychże zachowań, ze wszystkimi tego skutkami, w tym rozstrzygnięciem o karze.</p> <p>Zarówno zarzut z pkt I, jak i pkt II aktu oskarżenia dotyczący uporczywego nękania (art. 190a § 1 kk) został zakwalifikowany przez oskarżyciela publicznego jako czyn ciągły, tj. w zw. z art. 12 kk. Obrońca z kolei słusznie zwrócił uwagę, iż czyn penalizowany przez przepis art. 190a § 1 kk jest przestępstwem wieloczynowym i w tej sytuacji kwalifikacja takiego zachowania w zw. z art. 12 kk nie powinna mieć miejsca.</p>		

Wadliwość ta bezrefleksyjnie została powielona przez Sąd Rejonowy z aktu oskarżenia do zaskarżonego wyroku. Zarzut apelacyjny w części dotyczącej obrazu tego przepisu uznano za zasadny. Instytucja czynu ciągłego znajduje bowiem zastosowanie jedynie w odniesieniu do tych typów czynu zabronionego, w których znamię czynnościowe ujęte zostało w ten sposób, że jego wypełnienie możliwe jest jednym zachowaniem, nie znajduje natomiast zastosowania do przestępstw trwałych, wieloodmianowych, zbiorowych oraz przestępstw z reguły popełnianych powtarzającymi się zachowaniami (P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2016, art. 12, LEX). **Skutkiem stwierdzenia tego uchybienia było wyeliminowanie przez Sąd Okręgowy z pkt 1 zaskarżonego wyroku przepisu art. 12 § 1 kk z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania.**

W orzecznictwie wskazuje się, iż w zależności od ustaleń faktycznych dokonanych w konkretnej sprawie, zachowania oskarżonego polegające na nękanii więcej niż jednej osoby, mogą stanowić jedno przestępstwo z art. 190a § 1 kk lub też tyle przestępstw, ilu jest pokrzywdzonych, których dobra prawne zostały naruszone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2015 r., sygn. V KK 329/15, LEX nr 1940573).

W ocenie Sądu Okręgowego, orzekający w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim prawidłowo przyjął, iż zachowania oskarżonego M. G. z pkt

I i II aktu oskarżenia, stanowiły dwa odrębne przestępstwa popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, a nie jeden czyn kwalifikowany z art. 190a § 1 kk, zaś Sąd Odwoławczy zaakceptował taką ocenę prawną zachowania oskarżonego.

Obowiązkiem Sądu jest nie tylko osądzenie całości czynu będącego przedmiotem procesu, ale również nierozbijanie prawnej jedności czynu, z uwagi na niepodzielność przedmiotu procesu, w celu poddania poszczególnych czynów (zachowań) odrębnemu osądzeniu. W przypadku czynu z pkt I a/o mieliśmy do czynienia z działaniem oskarżonego w odniesieniu do pokrzywdzonej K. S. w drodze do jej miejsca pracy i z powrotem (od zakładu fryzjerskiego do przystanku oraz na przystanku PKS) – oskarżony miał podchodzić do pokrzywdzonej, zagadywać ją, przysiąść się do niej, przytulać, obejmować, namawiać do pocałowania go wbrew jej woli i składać niemoralne propozycje. W przypadku czynu z pkt II a/ o podobne zachowania oskarżonego miały miejsce w stosunku do dwóch ekspedientek tego samego sklepu (...) D. R. i J. J.. Oskarżony przychodził na teren sklepu w stanie nietrzeźwości, a następnie dotykał obie kobiety w różne części ciała, składał im propozycje odbycia stosunku seksualnego, a także wypowiadał wobec nich słowa uważane powszechnie za wulgarne i obelżywe. O ile zachowanie oskarżonego w stosunku do w/w ekspedientek trafnie zakwalifikowano jako jeden czyn w sensie ontologicznym, to brak było podstaw, aby uznać za jeden czyn działanie oskarżonego wobec wszystkich trzech oskarżonych.

Miejsca obu zdarzeń, chociaż wskazano je w a/o jako tę samą miejscowość (S.), były zupełnie inne, dotyczyły różnych lokalizacji i różnych ulic. Mimo tego, iż czasookres czynu z pkt I a/o stanowił wycinek czasokresu z pkt II aktu oskarżenia, zachowania oskarżonego wobec w/w pokrzywdzonych nie nachodziły na siebie, skierowane były przeciwko różnym pokrzywdzonym w odmiennych okolicznościach, w odmiennych lokalizacjach. Brak było jakichkolwiek powiązań między K. S. i D. R. oraz J. J..

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy w tej konkretnej sprawie nie dostrzegł podstaw, aby uporczywe nękanie ze strony oskarżonego na szkodę wszystkich 3 pokrzywdzonych zakwalifikować jako jeden czyn zabroniony i w konsekwencji uznać wadliwość zastosowania przez Sąd Rejonowy przepisu art. 91 § 1 kk.

Instytucję przewidzianą w przepisie art. 91 § 1 kk, jako instytucję prawa karnego materialnego, przy spełnieniu określonych przesłanek, Sąd nie może, lecz ma obowiązek zastosować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 października 2014 r., sygn. II AKa 22/14, LEX nr 1587263). Zamieszczenie art. 91 § 1 kk w zaskarżonym wyroku sprawiło, że stał się on bardziej zrozumiały, bo nie tylko opis czynów, ale i adekwatna kwalifikacja prawna oddawała istotę ciągu przestępstw, których dopuścił się podsądny M. G..

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i preredagowanie treści czynów

zasadny

<p>przypisanych oskarżonemu poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się w okresie od 24 listopada 2017 r. do 22 maja 2018 r. jednego czynu określonego dyspozycją art. 190a § 1 kk w stosunku do trzech pokrzywdzonych, tj. K. S., D. R. oraz J. J.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu w części dotyczącej uznania zachowań oskarżonego za jeden czyn z art. 190a § 1 kk warunkowała bezzasadność wniosku o dokonanie w tym względzie zmian reformatoryjnych w zaskarżonym wyroku.</p> <p>W petitum wniesionego przez obrońcę środka odwoławczego nie było wniosku apelacyjnego o wyeliminowanie z zaskarżonego wyroku przepisu art. 12 § 1 kk, a dokładnie w tej części zarzut skarżącego był zasadny.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na dowolnym uznaniu, że oskarżony w zakresie przypisanych mu czynów działał „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, a która to okoliczność nie może być oparta wyłącznie na domniemaniu, ale musi zostać udowodniona w postępowaniu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Sformułowanie „w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” z pkt 1 zaskarżonego wyroku stanowiło ustawowe brzmienie, element wyeliminowanego art. 12 § 1 kk. Przypisanie oskarżonemu zachowań wyczerpujących znamiona uporczywego nękania nie było uzależnione od tego, że działał on „w krótkich odstępach czasu, w wykazaniu z góry powziętego zamiaru”, zaś poprzez wyeliminowanie tychże słów z opisów czynów jednostkowych przypisanych oskarżonemu nie powodowało, że zespół znamion art. 190a § 1 kk został zdekompletowany.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przesłanki „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek uwzględniony z przyczyn opisanych powyżej.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Rażąca surowość wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności, wynikająca z jednej strony na wymierzeniu kary pozbawienia wolności bez rozważenia możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary z konsekwencjami podwyższenia granic ustawowego zagrożenia wynikającymi z przyjętej konstrukcji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	czynu ciągłego oraz ciągu przestępstw.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ustawodawca w art. 438 pkt 4 kpk celowo obostrzył pojęcie niewspółmierności kary, uzasadniającej zmianę orzeczenia o karze w ramach czwartej podstawy odwoławczej, zawężającym znamieniem "rażącej" po to, by pewne różnice w ocenie łagodności lub surowości kary między Sądem a stroną skarżącą (skądinąd naturalne) nie prowadziły w każdym takim wypadku do zmiany w drugiej instancji wysokości kar. Pojęcie „rażącej niewspółmierność” zostało sprecyzowane w orzecznictwie jako różnica „wrażająca”, „bijąca w oczy”, czy „oślepiająca” (por. m.in. wyrok SA w Katowicach z 12.07.2018 r., II AKa 261/18, LEX nr 2664724).</p> <p>Sąd Okręgowy weryfikując pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze nie dostrzegł podstaw do dokonania jej korekty w orzeczeniu reformatoryjnym. Ciąg przestępstw stanowi odmianę rzeczywistego zbiegu przestępstw, wprowadzając wyjątek od zasady wymierzania kary za każde z przestępstw z osobna, a następnie na ich podstawie kary łącznej. Przepis art. 91 § 1 kk stwarza jedynie możliwość podniesienia górnego progu zagrożenia i dopiero konkretny wymiar kary wskazuje na to, czy zastosowano tę możliwość, czy też nie. Proste porównanie wysokości kary z zaskarżonego wyroku (1 rok pozbawienia wolności), górnej granicy ustawowego zagrożenia czynu z art. 190a § 1 kk (do 3 lat pozbawienia wolności) oraz</p>		

uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary, prowadzi do wniosku, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie skorzystał z w/w możliwości przewidzianej w art. 91 § 1 kk.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych, nieznanych Sądowi okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których bądź orzeczona w I instancji kara nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym. obrońca wśród takich okoliczności niedostatecznie uwzględnionych przez Sąd meriti – oczywiście w jego ocenie – wskazał działanie oskarżonego w warunkach art. 31 § 2 kk.

Ograniczona w stopniu znacznym możliwość rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem musi być zestawiona ze stopniem społecznej szkodliwości czynów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. II AKa 408/18, LEX nr 2668948). Ten zaś, w ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę kwantyfikatory społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 kk był wysoki. Działanie oskarżonego było rozciągnięte w czasie, uporczywe nękanie pokrzywdzonych przybierało różnorakie formy w tym dotykane pokrzywdzonych w części intymne, wulgarne zwroty, nagabywania, naruszało ich poczucie bezpieczeństwa, ponadto następowało w miejscach publicznych, na przystanku, w sklepie i na ulicy oraz w ich pobliżu. Wysoka częstotliwość i powtarzalność wyżej wymienionych zachowań mimo negatywnych

reakcji pokrzywdzonych prowadziła do wniosku, iż jedynie kara bezwzględnego pozbawienia wolności spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, implikując uznanie o braku akceptacji tego rodzaju zachowań. W kontekście współmierności kary pamiętać należało także, iż oskarżony działał w warunkach recydywy. Celem prewencji ogólnej jest wymierzenie takich kar, które utwierdzają w świadomości społecznej przekonanie o konieczności respektowania prawa, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzą atmosferę zaufania ludzi do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie współczucia dla ludzi, którzy to prawo naruszają. Oskarżony pomimo ograniczonej poczytalności, dopuścił się przestępstw o nieskomplikowanym charakterze, niewymagającym trudności w rozumieniu gestów, prostych słów i skutków swojego postępowania oraz ich znaczącej dolegliwości dla pokrzywdzonych. Chodziło przecież o zachowania podstawowe, elementarne, których znaczenie jest nader jednoznaczne dla otoczenia, ingerujące dodatkowo w wolność seksualną pokrzywdzonych, stąd też tłumaczenie zachowania oskarżonego jego warunkami osobistymi nie mogło w tak dalece idącym stopniu, jak postulował obrońca, mieć znaczenie łagodzące w rozstrzygnięciu o karze. Omawianą problematykę doskonale ujął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 20 października 2017 r., sygn. II AKa 306/17, wskazując, iż choroba psychiczna, która nie wyłącza poczytalności sprawcy nie może stanowić dla niego tarczy ochronnej, której mógłby on instrumentalnie

używać dla minimalizowania odpowiedzialności karnej za popełniane przestępstwa (LEX nr 2402456). Stan ograniczonej poczytalności, jakkolwiek jest istotnym czynnikiem umniejszającym winę, to Sąd jedynie „może” zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. A zatem niezastosowanie tej instytucji nie stanowi naruszenia prawa (por. postanowienie SN z 30.01.2018 r., IV KK 500/17, LEX nr 2450265).

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy uznał, iż w realiach niniejszej sprawy, karą adekwatną do przypisanych oskarżonemu czynów będzie bezwzględna kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, jaką współmiernie i zasłużenie wymierzono mu w zaskarżonym wyroku Sądu I instancji. Odpowiada ona prawno-karnej ocenie czynów oskarżonego oraz osobistym cechom M. G., stanowiąc należycie zważoną kompilację i bilans okoliczności obciążających oraz łagodzących.

Wniosek

- o wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 190a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 31 § 2 kk kary o charakterze wolnościowym, ewentualnie kary 1 miesiąca pozbawienia wolności;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

4. \OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zakwalifikowanie czynów oskarżonego z pkt I i II a/o jako dwóch odrębnych przestępstw. Działanie oskarżonego w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i rozstrzygnięcie o karze wymierzonej oskarżonemu w I instancji.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji w części kwestionującej powyższe zagadnienia i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 wyroku wyeliminowano słowa „działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, zaś z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania wyeliminowano przepis art. 12 § 1 kk.	
Zwiąże o powodach zmiany	

Zob. rubryka 3.1 i 3.2	
------------------------	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. z dnia 29 lipca 2019 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. z dnia 30 listopada 2018 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 18).
III.	Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, stwierdzając, że wydatki tego postępowania poniesie Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – za czyn z pkt I a/o		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana